Ти, Господи, надія моя...

Голос Надії

№ 10 (68), жовтень `96
Виходить з лютого 1991 року

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується ***безкоштовно.***

Колись в моді був атеїзм, сьогодні — релігійність.

Але чому цьому факту не радіє Христос?

Сину чоловічий, ось твої земляки розмовляють про тебе: «Ходім, послухаймо, яке слово вийшло від Господа!» І вони приходять до тебе гуртом і сідають перед тобою — люд мій — і слухають твої слова, але не виконують їх. Брехня в них на устах, серце їх уганяє за наживою. І ось ти в них, мов співак забавний, що має гарний голос ще й на струнах до ладу перебирає. Вони слухають твоє слово, але не виконують його.
Пророк Єзекіїл 33:30-32
(переклад І. Хоменка)

Ми ще добре пам'ятаємо часи, коли ворог відводив людей від Бога через атеїзм. В наш час він робить це через релігійність. Він заохочує людей ходити до церкви, носити хрестики, афішувати свої релігійні переконання, але він боїться, щоб було якомога менше народжених згори. Нас зворушують знімки в пресі що фіксують моменти зустрічей керівників високого державного рівня з духовними лідерами. Але духовності від цього не прибавляється...

Шановні християни! Ті, в серці яких живе Христос, в житті яких діє Дух Святий, пам'ятаймо, майбутнє нашої країни, наших дітей залежить не стільки від підписання договорів, меморандумів чи офіційних звернень, скільки від наших молитв, від нашого святого побожного життя. І роз'яснювати це людям — наш обов'язок.

Якою була б доля Христа, коли б Він з'явився у наш час? Думаю, що Йому не дозволили б постраждати за людство, і в цьому, напевне, — глибока трагедія нашої епохи... Христос, Якого розпинають, став би Христом, в якого безкінечно беруть інтерв'ю. З усіх сторін на Нього насідали б з мікрофонами: Що Ви думаєте про останій виступ Жириновського?»; «Ваша думка про цілющі властивості бальзаму Бітнера?». Домогосподарки розчулювалися б від Його мягкої посмішки, а релігійно настроєні юнаки відпускали б бороди «під Ісуса». Христос із здивуванням та смутком дивився б на те, що відбувається, марно шукаючи шлях на Голгофу, яку перетворено у туристичний центр, і це було б для нього гірше терновго вінця...

(Із листа до журналу «Наука и религия»)

НОВИНИ

ВОЛИНЬ. За період з 24 червня по 14 жовтня у семи регіонах області відбулися молодіжні бесіди.

с.КОТІВ. 25 серпня відбулося відкриття молитовного дому.

с.РИКОВИЧІ . 15 вересня відбулося рукопокладення на пресвітерське служіння Джиготи І. П., на дияконське служіння Лація В. М., Тищука В. В., Джиготи С. В., Секунди П. У. У рукопокладенні брали участь Веремчук С. В., Ничипорук М. П., Ізвук П. Г., Редько О. М.

с. ТРУБКИ. 15 вересня відбулося рукопокладання на дияконське служіння Шкарадюка В. О., Зінчука В.М., яке звершали Веремчук С. В., Ничипорук М. П., Ізвук П. Г., Редько О. М.

с. БОРБИН (Рівненська обл.) 20 жовтня відбулося урочисте богослужіння посвяти нового Дому молитви та подяки за врожай, або, як ще ми всі називаємо, Свято Жнив.

Просторий, світлий, новий Дім побудували на місці старого, побудованого ще за часів польського панування. Та в цей день приміщення було заповнене і не всім вдалося посидіти під час богослужіння.

На богослужінні були присутні керівники місцевої влади, сільгоспартілі, помічник голови райдержадміністрації, головний лікар райлікарні. На це свято приїхала і Ліда Бауер із США. Про її допомогу з вдячністю говорили як пресвітер церкви Василь Кудрик так і представники влади. Як засвідчив головний лікар, медпрепаратами, що отримала лікарня із США, вдалося запобігти кількох смертей.

ХРОНІКА

«Літаюча лікарня»

З 23 вересня по 4 жовтня в Україні працювала так звана «Літаюча лікарня». Її ціль — надати медичну допомогу тим, хто не може її отримати іншим шляхом. Але її головна особливість полягає в тому, що разом з медичною допомогою надавалася і духовна допомога. Лікарська команда спеціально обладнаного літака-клініки складала біля 100 американських лікарів-християн. Вони разом із українськими віруючими медиками приймали хворих, оглядали їх, визначаючи відповідне лікування і проводили євангелізацію. Пацієнту свідкували про Ісуса Христа, даючи ліки для душі, звершали над ним молитву покаяння та зцілення. Після лікарського прийому із хворим мали бесіду духовні наставники, які представляли різні християнські протестантські напрямки: п'ятдесятницькі, баптистські та харизматичні. Євангелізація була організована на високому рівні і не буде помилкою, коли скажемо, що духовної допомоги було більше, аніж власне медичної. Врешті, це і є головним завданням клініки: надати цілий комплекс оздоровлення людини: фізичне, духовне та психічне. Для наших лікарів варто було-б запозичити методи деонтології (відносини між лікарем та пацієнтом), коли на хворого оздоровлююче діє саме спілкування з лікарем. Додатково були також прочитані лекції на медичні теми як для спеціалістів, так і для широкого загалу людей.

Олександр ТРЕТЯК.

Б'ємо тривогу!

Нещодавно в Удмуртії, де працюють місіонери «Голосу надії», прийнятий Закон «О миссионерской деятельности на территории Удмуртской республики». Цей закон визначає такі дискримінаційні щодо місіонерів положення:

— передбачає створення експертно-консультативної ради для контролю над церквами та місіонерською діяльністю;

— без акредитації (яка видається на півроку з оплатою 150 $) заборонена місіонерська діяльність, у випадку порушення цього положення передбачається штраф до 100 мінімальних окладів (близько 1500 $).

Уже є випадки, коли за проведення богослужінь накладалися штрафи. Зокрема на 15 $ оштрафовано церкву «Філадельфія» у с. Селти і на 30 $ баптистську церкву.

Директорів будинків культури, кінотеатрів та інших закладів попереджено про заборону надавати приміщення для проведення богослужінь.

Євангельські церкви Удмуртії підготували та надіслали листи протесту, в арбітражний суд, Госдуму, президенту РФ.

ПРОСИМО,

моліться за те, щоб Господь продовжив можливість проповідувати Євангеліє в Удмуртії, щоб влада пом'якшила закони щодо місіонерської діяльності, а також моліться за пробудження у цьому язичницькому краї.

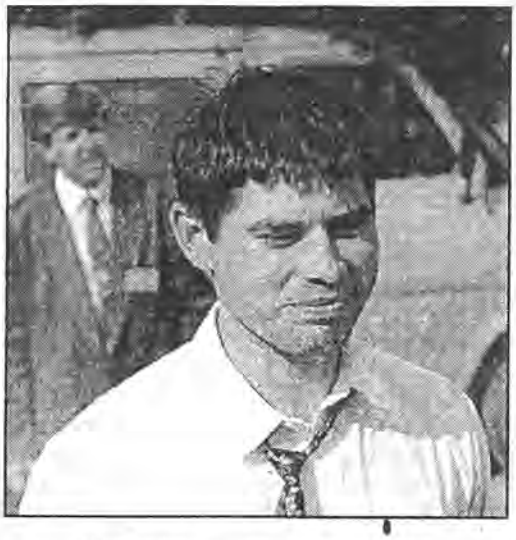

Знайомство з місіонером

«ДЛЯ УСПІШНОГО МІСІОНЕРСТВА ПОТРІБНЕ ГЛИБОКЕ ПІЗНАННЯ БОГА»

ВИСОЦЬКИЙ Володимир Романович, 1972 року народження, проживав у Луцьку. У 1994 році навернувся до Господа. Із 1995 р. розпочав місіонерську працю у Казані як працівник місії «Голос надії». Зараз трудиться у Татарії та Марійській республіці.

— Татарія — це важка для місіонерства мусульманська країна. В ній нараховується біля 40 лжевчень. Поширений спіритизм, хіромантія та інші окультні науки. Марійська республіка — язичницький край. У Волжську нам великі перепони чинить православна церква. Ось що, наприклад, було написано у газеті «Волжские вести» від 9 серпня 1996 року на першій сторінці під заголовком «Наступают секты»:

...Массовые насильствия западных миссионеров з тугими кошельками — это серьезный удар по нашим корням. Ведь религиозные секты способствуют неприятию истории России, отрицают православные святыни.

...Священники просили волжских директоров о том, чтобы не давать западным проповедникам, особенно протестантским, заполнять стадионы, дворцы спорта и культуры, школы, не пленяться их толстыми кошельками.

На четвертій сторінці цього ж номера газети було наше оголошення про зустріч з євангелістами в кінотеатрі «Родина». Це вже віяння нашого часу, який вважає себе демократичним. Подібні заклики і оголошення передають по радіо.

Щодо самої праці у Волжську, то відвідуємо школу глухонімих. Змушені були вивчити їхню мову жестів. Є ті, хто прийняв Господа як свого Спасителя. І одна сестра приїхала з нами, щоб засвідчити, як Господь чудесно змінив її життя. Проводимо бесіди на біблійні теми де тільки можливо, зокрема у кінотеатрі. Проводимо біблійні уроки в школах. Є в наших планах відкрити недільну школу, бібліотеку. Дуже бажаємо вийти на телебачення.

Далі розмова торкнулася якостей місіонера, про те, що найбільше потрібно для успішного місіонерства.

— Для успішного місіонерства в першу чергу потрібне глибоке пізнання Бога, єднання з Ним. Тобто, треба мати помазання Боже, водіння Духом Святим. Але дуже великим плюсом є, коли місіонер має і особисті якості, необхідні для місіонерської роботи: ораторські здібності, гарно співає, грає на музичних інструментах. Правда, інколи і цього замало. Так часто місіонеру треба засукувати рукави і брати косу або лопату, чи якийсь інший інструмент, бо щоб жити потрібно щось їсти. Місіонер має володіти багатьма професіями, має бути, так би мовити, універсальним. Особливо добре, коли маєш будівельну професію. Але варто сказати, що ця необхідність заробляти гроші на прожиток заважає, дає збій у духовній праці. Бо працюючи цілий день заради хліба насущного, втомившись, маєш ввечері йти проповідувати. Фізична втома негативно відбивається на проповіді Євангелії. Кажуть: в бою тільки бій. А благовіствування — це поле бою. Отже, на місіонерську працю треба йти вже готовим, щоб мати перемогу. З юнацтва, коли хтось відчуває, що хоче бути місіонером, треба готуватися: треба шукати тісної єдності з Богом і розвивати необхідні якості для проповідництва. Я зауважив, що сучасна християнська молодь в своїй більшості дуже пасивна, не має міцного зв'язку з Богом, а через це і не бажає нести Благу Вістку. Христос сказав: «Йдіть і навчіть». Та це слово не живе в серці нашої молоді. Хто не знає свого призначення, нехай шукає Бога, молиться — і Господь вкаже, що йому треба робити, для якої праці Він його призначив, вкладе бажання і готуватиме до роботи. А коли вже вирішив бути місіонером, хай приготується до розчарувань, бо його уявлення про цю роботу дуже скоро розвіється. Чути про місіонерську діяльність одне, а самому діяти — це вже інше. Не буде звичних домашніх обставин, звичної природи, звичного оточення. Чекає нерозуміння з боку людей, яким проповідується Євангелія, владних структур. Може навіть бути нерозуміння зі сторони своєї церкви. Треба відмовитися від багатьох звичок, які і не є гріховними, але на новому місці є перепоною для проповіді. Багато від чого місіонер має відмовитися! Крім того, треба навчитися пристосуватися до культури тих людей, яким проповідується Христос. Місіонер має стати одним з них, щоб донести вістку, так як Христос-Бог став людиною. Як каже апостол Павло, що «для всіх він став всім, щоб придбати хоч деяких».

Взагалі, через труднощі, які зустрічаються в житті, зокрема в місіонерській праці, Бог нас удосконалює, щоб наше серце змогло відобразити світло Христа. Людина, яка пройшла через труднощі, краще донесе Благу Вість, Бог дає їй розуміння, як достукатися до людських сердець, який до них підібрати ключ, щоб потім Дух Святий в тому серці зробив свою роботу. Отже, місіонери страждають, мають скорботи, щоб зрозуміти і бідного, і каліку, і того, хто перебуває в тюрмі. Хто не голодував, той не розуміє голодного.

Дякую Богові, що мені випала така доля. В цьому я бачу Його велику милість.

Розмову вів
Василь МАРТИНЮК

«...Як буває важко, то хочеться в небо, а не додому»

КИБУКЕВИЧ Людмила Логвинівна до роботи у місії «Голос надії» проживала у с. Більськ, що на Рівненщині. У місії працює з 1993 р. КЛИМЧУК Ірина Олександрівна родом із с. Дубище (Волинь), у місії — з 1992 р. Місіонерську працю розпочали у м. Іжевську, зараз працюють в Удмуртії та Кіровській області.

— Всі ми знаємо, що праця місіонера-благовісника більш підходяща для братів, але дякувати Богу, знаходяться і сестри, котрі пробують свої сили у такій нелегкій роботі. Як сталося, що ви, сестри, теж опинилися на передовій в боротьбі за душі людей?

— Ірина:

— Я ще з дитинства мріяла про це, так вів Господь, так склалися обставини, що я зараз тут..

Люда:

— Дуже часто, слухаючи радіопередачі, я думала про те, що десь далеко люди трудяться для Бога, а я... я так мало ще роблю для Нього. Хоча співала в хорі, займалася з дітьми, проте весь час мені здавалося, що цього мало, хотілося більше потрудитися — і ось Господь дав таку можливість.

— Як поставилися ваші батьки до зробленого вами?

— О, Слава Богу, батьки нам не перечили. Навпаки, вони навіть благословили нас на цю працю, а наші старші брати ще раніше стали місіонерами. Так що в цьому плані ми не мали ніяких перешкод.

— Як давно ви працюєте, які основні напрямки вашої роботи, як широка її географія?

— Працюємо ми тут вже 4 роки. Спочатку були в Іжевську, там основна церква. Недільну школу відкрили, як приїхали. Проводимо молодіжні євангелізації, духовні бесіди, євангелізації по різних селах та містечках. Одним словом робимо те, що під силу нам, сестрам, при Божій допомозі, звичайно. Зараз ми в трьох селищах проводимо регулярні богослужіння: Удмуртська Кільмезь, Кіровська Кільмезь (це дві сусідні області) і марійське село Азіково. В перших двох населених пунктах немає братів-служителів, котрі проживали б там постійно. Це є великою проблемою, отож ми мусимо виконувати явно не свою роботу. Тут маємо Недільні школи, проводимо євангелізації в лікарнях, зібрання. Часто доводиться долати відстані до 200 км. Ми вже до них звикли.

— Що є особливим у вашій роботі серед марійського населення, і як ставляться до вас корінні жителі цього краю?

— Знаєте, відвідавши марійське село Азіково, спочатку ми навіть дивувалися: там досить глибоке коріння має язичництво, там люди і досі вклоняються так званим «священним» деревам, кущам. Але зараз вже є невеличка церква, до 30 людей її відвідують постійно, деякі вже прийняли водне хрещення. До нас марійці ставляться дуже добре, гостинні, пропонують продукти і деколи навіть гроші. Про Христа слухають дуже охоче. Ось такі контрасти: душі, заблукані в тенетах ідолопоклонства і готові слухати слово Боже.

— А як з побутом? Чи вдається вам так далеко від дому створювати щось більш-менш подібне на домашній затишок? В наш час це не так просто.

— Живемо ми скромно. В Кільмезі, Кіровської області, у домі молитви є кімнати, де ми проживаємо. Побут як і скрізь, де живуть місіонери: кухня, прання і прибирання. На все це не так і багато часу залишається, але все-таки встигаємо ще й город доглянути, де ростуть у нас картопля, помідори та інші овочі. Робочий день розпочинається у нас рано і кінчається завжди пізно. Але нам, молодим, при Божій допомозі, такий режим ще під силу.

— Що вам дає те, що ви працюєте удвох?

— О, за це ми дуже вдячні Богові, це для нас є великим благословінням. Ми дуже зжилися, хоча до поїздки в Удмуртію навіть не знали одна одну, а зараз ми не можемо уявити, як так можна було жити нарізно.

— А про якісь особливі переживання розповісте?

— За ці роки переживань було чимало, але особливим переживанням є боротьба за душі людей у молитві. Досить часто траплялося так, що самі вдвох молилися за ці дві церкви і людей. В цій молитві відчувалася велика напруга, і такою потрібною була підтримка одна одної. Адже боротьба з темними силами, то не просто молитва. Ми зробили для себе такий висновок, і посилена молитва — то є головне в нашій роботі, що потрібно раніше випросити в Бога цих людей, а вже потім благовістити їм і молитися за тих, хто вже прийшов до Бога, за їх духовний ріст.

— Чи буває вам важко, страшно, і чи не хочеться тоді все залишити і повернутися додому?

— Важко буває, а страшно — ніколи. А як буває важко, то хочеться в небо, а не додому.

— Ваше найбільше бажання?

— Люди зі слізьми нас проводжають, як ми кудись їдемо. Дякуємо Богові за те, що Він дав нам любов до цих людей, ми не можемо залишити їх про так. Наше велике бажання: до останнього дня життя якомога більше потрудитися для Бога заради спасіння людських душ.

— Нехай благословить вас Господь, дорогі мої сестри!

Розмову вела
Людмила Шесталюк

Григорій ФІЛІМОНЧУК

«Буду згадувати ласки Господні»

(Продовження. Поч. у №№ 2,3,6 за 1995 р., №№ 3,4,5-6 за 1996 р.)

Відкриття майбутнього.

До нас стали навідуватись брати зі Львова; Гаркавуч Степан, Кравчук Гриша, Крокис Володя, Боєчко Василь та інші. І хоча тиск від влади все сильнішав, зв'язки між церквами ставали активнішими, бо горів вогонь Духа Святого. Можна було почути голос Божий на всі наші проблеми. Часто до нас навідувалися із Рівненщини: із сіл Борбин, Котів та інших.

Наші місцеві брати зібрались на молитву у с. Човниця в хаті просвітера Дорошкевича Кіндрата, просили в Господа вказівок, як далі жити. І коли Господь наповнив Духом Святим, було сказано: «Рівно через рік від цього дня помре вождь цієї країни. Він будет вражений і не встигне дати вказівоки своїм довіреним, так як відніметься у нього мова і розум. Після цього покращає побут людей і за віру не будуть судити на 25 років тюрми, але будуть обмеження до 5 років і грошові штрафи. Будуть виходити і часто змінюватися нові закони»... Через рік помер Сталін. Ми йшли гурточком з Хопнева в Човницю на зібрання, а по радіо передавали траурні мелодії. В Човниці зустрівся із Сяньком, Петром Ізвуком, підходимо до молитовного будинку, нас зустрічає служитель Козлов Матвій і каже: «Вітаємо, брати, із виконанням слова пророцтва. Я записав у блокнот дату того дня, коли було сказано. І все виконалося день у день.» Я подумав: «Добре, що все точно виконалося». Бо ми часто були на контролі у братів, і такий контроль повинен бути. Не до вподоби були наші деякі зібрання нашим новим керівникам в молитовному домі в Човниці. Вони через владу почали чинити більший тиск на нас, що невдовзі закінчилося судами та тюрмами. Але це все було потрібно Господу в Його чудових планах, про які згодом опишу.

Життя потребувало більше відкриттів від Бога. За Божими вказівками ми пішли в урочище Камені, що біля села Чорниж Маневицького району до старого пророка Романця Михалка. Була чудова молитва, під час якої через Михалка було сказано: «Не бійтеся, бо скоро зміниться ставлення влади до вас. Ця ж влада, яка вас гонить, вона буде давати матеріал на будівництво молитовних будинків, і будуть проповідувати Слово Моє на стадіонах, площах, вулицях та будинках культури і усіх для вас тепер недоступних місцях». Ми потім з Ізвуком Петром і Сяньком говорили, хоч повної віри не було, що так може при нашому житті бути. Але те, що то є правдиве пророцтво, не мали сумніву, так як сам Михалко був сильним противником всякої реєстрації громад і зв'язку із владою. Господні слова нас дуже укріпили, і 30 кілометрів пішки до Хопнева було пройти легко, бо відчували полегшення в наших душах.

Згодом, коли наступила свобода і на стадіоні в Луцьку зібралося біля 15 тисяч людей, і наші пісні та проповіді через репродуктори залунали там, де ніколи їх не було чути, я плакав від щастя, що робилося в душі — описати неможливо. Коли в м. Рівне була конференція в будинку Обкому партії, я пішов з братом Петром і Кузьмою Котом по кабінетах. В одному з кабінетів стояв великий стіл, за котрим сиділи великі люди світу цього. Ми стали на коліна біля цього стола і щиро дякували Богу за чудове Його благословіння, молилися про оздоровлення і хрещення Святим Духом, аж поки нас не попросили закінчити служіння, бо приїхали із міністерства, і цей стіл, і кімната потрібні для них. Все, що сказав Бог, виконалося!

Ми у Луцьку

В Луцьку ніякої нашої громади після війни ще не було, а віруючих ХВЄ було тільки декілька осіб. Це Зінкевич Юзик, його жінка та дочки Женя, Христя, Вовчук Міля та сестра її, Галя і їхня мама. Вони ходили із Луцька до нас в Човницю на зібрання. Це були хороші віруючі, щирі та любили молитву. Коли Бог хрестив Святим Духом Крисю в Момотюка Адама в хаті, то Женя і Міля запросили нас у Луцьк, щоб там зробити зібрання, і ми пообіцяли з Петром прибути. Я добрався автобусом, а Петро із Звозів велосипедом. У Зінкевичів була окрема кімнатка — десь 2,5 на 3 метри. Ось там провели перше наше зібрання, а на вечірнє зібрання поспішили у Човницю. Петро поїхав велосипедом, а я пішов на автобусну станцію, та автобуса не було — і я поїхав прямо додому. Наші віруючі із Човниці прийшли дуже засмученими і розповідають, що як тільки Петро приїхав і став на проповідь, прибули представники влади і заборонили збиратися, і все запитували, де я знаходжуся, шукали по усіх кімнатах. Мені стало важко, що і моєї душі шукають.

З того часу ми із Петром почали частіше навідуватися у Луцьк і робити там зібрання. Про ці зібрання почули, багато хто переїжджав у Луцьк, стали там будуватися: Веремчук Василь із сином Степаном, Назарук Андрій, Павло з Рованець, Стаднік з Підгаєць та Савка Миронюк. Утворилася невелика група, яка швидко зростала.

(Далі буде)

АНКЕТА учасника молитовної групи

Ми (я) .....

бажаємо молитися за місіонера

.....

Наша адреса: .....

.....

(Дивись стор. 6)

Євангелізуємо світ разом.

Євангелізація без заступницької молитви — це вибухівка без детонатора. заступницька молитва без євангелізації — це детонатор без вибухівки.
Р. Бонке

Хтось — безпосередньо в Татарії, Якутії чи Сумщині, хтось — у своїй кімнаті на колінах.

...Коли ж руки Мойсея обважніли, Аарон і Хур підтримували йому руки, один з одного боку, другий з другого. Так руки його тримали твердо до заходу сонця. І розгромив Ісус Амалика...

Вихід 17:8-13

Ще в ранньому дитинстві чув зворушливі розповіді про працю місіонерів, яких Бог покликав нести вістку спасіння в різні країни, до диких племен, зустрічаючи небезпеку, нерозуміння, а часто і протистояння духовного демонічного світу. В уяві поставали безстрашні люди-велетні, з лагідною посмішкою та лицем, що випромінювало небесне світло. Лише пізніше, коли і в нашій країні Бог дарував свободу проповіді Євангелії, багатьох із знайомих мені людей Господь покликав залишити звичні місця і поїхати туди, де люди гинуть в рабстві гріха і темряви.

Місіонери — люди, які жили серед нас, — тихо і непомітно виконують найблагороднішу справу на землі — наближають прихід Царства Божого. Ця праця є не легкою. Серед духовних, матеріальних, побутових проблем потрібно завжди знайти в собі сили, щоб підтримувати тих, хто опинився в скрутній ситуації; помолитися за них, допомогти матеріально, своєю працею чи порадою.

Найбільшою і завжди актуальною проблемою для місіонера, є постійна потреба в молитовній підтримці. З власного досвіду знаю: бувають хвилини, коли так хочеться, щоб про тебе хоч хто-небудь згадав у молитві. Впевнений, багато хто хотів би вийти на величезні місіонерські поля, стати працівником на ниві Господній, але через різного роду проблеми не може здійснити цю мрію на практиці. Але ви можете стати співпрацівником місіонерів, несучи у своїх молитвах до Бога тих, хто беспосередньо працює на виїзді. Якщо ви не маєте змоги безпосередньо взяти участь в євангелізаційних зібраннях в далекій Якутії, Карелії, Комі краї, Удмуртії, Абхазії, то ви можете бути дійсним учасником подій, що там відбуваються, через вашу гарячу молитву до Бога, просячи благословіння для місіонерів.

У книзі Н. І. Салова-Астахова «Секрет і сила молитви» розповідається про випадок, який трапився з місіонером А. В. Бейлі під час євангелізаційної праці в Африці:

«Повернувшись з Північної Родезії в Анголу (Португальську Західну Африку), я прийшов на місіонерську станцію і перед відпочинком вирішив прийняти ванну. У темряві ввійшовши у приміщення, я почув дивне шипіння. Спочатку я подумав, що якась тварина біжить по сухій траві. Але шипіння посилювалося. Не знаючи в чім річ, я покликав хлопчика, що прислуговував мені, і попросив принести лампу. Коли приміщення було освітлене, я побачив, що стою на спині велетенської кобри. Охоплений жахом, я поспішив за рушницею, щоб пристрелити змію...

...Для мене було довгий час незрозумілим, чому кобра не вбила мене, чому вона дозволила стояти на її спині, нічим не захищаючись, крім шипіння у знак протесту...

...Через сім років після цього випадку я зустрів колишню працівницю церкви, Кору Ланкастер, яка запитала мене, чи не був я у смертельній небезпеці у названий нею час? Отримавши ствердну відповідь, вон розповіла про такий випадок:

— Знаходячись ось в цій кімнаті, я враз відчула поклик — молитися за вас. Не знаючи в чім річ, я схилила коліна і, закривши очі, побачила вас. Ви стояли в темряві і з жахом дивились на землю. В агонії страху я почала кликати до Бога за допомогою. Після короткої молитви раптом відчула полегшення, мир знову наповнив моє серце, і я почала дякувати Богу за почуту молитву і вибавлення вас від загибелі.

Коли ми співставили африканський і американський час, виявилося, що це був той момент, коли я стояв на спи кобри...»

У ці останні дні перед приходом Ісуса не має більш важливішого завдання для християн, як проповідь Слова Божого. Давайте будемо євангелізувати світ разом.

Федір ЛЕБЕДЮК

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

Ми уже вкотре друкуємо цю молитовну анкету в надії, що ви відгукнетеся на наше прохання стати постійним молитвенником за когось із місіонерів. Ми вишлемо Вам його адресу, щоб Ви мали можливість переписуватися, підтримувати його, бути у курсі проблем та успіхів місійної праці.

Ми дякуємо усім тим, хто вже зголосився підтримувати у молитвах працю наших братів та сестер.

Нехай Господь поблагословить Вас!

У ЛІСОСИБІРСЬКУ РОСТУТЬ НЕ ЛИШЕ КЕДРИ, АЛЕ Й ЦЕРКВИ

Наша газета багато розповідає про працю та здобутки працівників місії «Голос надії». Але скільки ще є тих, хто не чекаючи утворення місій, самі їхали євангелізувати, працювали, не покладаючи рук і не чекаючи нагороди. Сьогоднішня розповідь про наших земляків, сім'ю Володимира та Людмили Величків, які зараз проживають у Красноярському краї. А радісною вісткою про зміни під дією Євангелії, яку вони туди принесли, діляться члени місцевої церкви.

Уже не первый год мы получаем газету «Голос надії", за что сердечно благодарим вас. Братья и сестры, которые читают на украинском языке, (да и те, которые не знают языка), с большой радостью узнают о жизни новых церквей, о труде наших братьев и сестер на ниве Божьей.

История каждой церкви уникальна. Можно часами пересматривать страницы ее летописи, вспоминая о былом. Мы, члены лесосибирской евангельской церкви, хотим поделиться с вами тем, что нам дорого — рассказать о рождении нашей церкви и о ее жизни.

Началось все с небольшой группы верующих, в основном преклонного возраста под руководством Николая Петровича Наумчука. Это были 60-е годы, время, когда о свободе вероисповедания и проповеди Евангелия не могло быть и речи. Служения проводились по домам.

Но главным шагом к зарождению церкви было, пожалуй, событие 26 мая 1990 года. Именно в этот день в наш небольшой сибирский городок приехала первая молодежная миссионерская группа с Украины. Главной целью братьев и сестер была раздача духовной литературы людям, не слышавшим о спасении, и проповедь Евангелия.

Каждый день после 8-9 часов утра после молитвы выходили они на улицы города, приглашали людей на богослужение, выступали в больницах, домах культуры, в доме инвалидов. Никто из миссионеров и не думал, чем закончится эта кратковременная евангелизация, включая и руководителя миссионерской группы, нынешнего пресвитера церкви Владимира Ивановича Величко.

Через полтора-два месяца большинство миссионеров вернулись на Украину, хорошо потрудившись на ниве Божьей в Сибири. Результаты деятельности были налицо — понемногу люди начали приходить к Богу. Тогда и появилась первая мысль построить в Лесосибирске Дом Молитвы, основать евангельскую церковь. Это и побудило часть мисионеров в том числе и В.И. Величко задержаться.

В июле 1990 года состоялось первое водное крещение. Желающих вступить в завет с Господом не убавлялось — и приходилось преподавать крещение 3 раза за лето.

А перед миссионерской группой стояли многочисленные проблемы: состав миссионеров постоянно обновлялся, надо было решать вопрос с жильем, питанием, финансированием и постройкой Дома молитвы. Место для него попалось болотистое, уровень воды был выше, чем по колено. Но главным достоинством было то, что оно находилось в центре города. Работы предстояло много. Мало кто из окружающих, исключая верующих, верил в успех.

Но работа понемногу продвигалась. Воду откачивали, был заложен фундамент четыре (!) метра, возводились стены... Через некоторое время на бывшем болотистом месте стоял добротный и красивый дом.

Тем временем каялись люди, верующих становилось все больше, а дом для богослужений был еще далеко не готов. Поэтому рядом с ним построили небольшую "палатку", в которой верующие собирались до глубокой осени. Именно там в июне 1991 года был рукоположен на пресвитерское служение В. И. Величко братьями Н. Гущиным и В. А. Торбой. Кто, кроме Бога, знал, что церковь так скоро возрастет и укрепится.

Группа продолжала свою деятельность, проводила евангелизационные мероприятия в городе, среди заключенных в с. Епишино.

(Закінчення на с. 12)

Мал. Віктора МОКІЙЧУКА

НЕКРУГЛІ ДАТИ КАЛЕНДАРЯ

9 жовтня 1906 року «Фрідріх Вільгельм Бедекер, доктор філософії, відійшов, щоб побачити Царя в Його красі, спасенний кров'ю Ісуса» (епітафія на могилі). Але для тисяч людей Бедекер запам'ятався не просто як «доктор філософії», а перш за все як простий та щирий проповідник Євангелії. Як тільки він сам пізнав радісну новину, відразу ж поніс її у світ проповідувати іншим. І, не зважаючи на своє слабке здоров'я, виконав справу, до якої був покликаний: ходив по сусідніх селах і звіщав Добру Новину, іноді падав від слабості і працював до обмороку, але все-таки вставав і йшов далі, кажучи: «У слабості моя сила». Особливо велике благословіння Ф. Бедекер мав у проповіді серед засуджених у царській Росії. Він був практично єдиним проповідником, який мав дозвіл на відвідування тюрем Росії та вільної у них проповіді. Він вздовж і впоперек об'їздив усю Росію від Петербургу до Сахаліну, долаючи відстані та бездоріжжя. Ось лише маленький епізод з його діяльності: «Вчора у нас було «тяжке служіння» у великій тюрмі; ми працювали, скільки було сил, ходили з камери в камеру, говорили і зо всіма відразу, і з окремими особами, роздавали книги усім грамотним. У нас не вистачило ні книг, ні часу. Надіємося, з Божою допомогою, сьогодні після обіду відвідати й інші камери» (з листа до дружини).

---

6 жовтня 1935 року у Берліні помер Іван Степанович Проханов — християнський публіцист, пост,талановитий проповідник, видавець духовної літератури, організатор і керівник Союзу євангельських християн. Його вклад у справу відродження Росії надзвичайно великий. Ще й досі більшість протестантських церков незалежно від конфесійного напряму широко використовують у служінні пісні, написані або перекладені ним (їх нараховується більше 1800). З 1906 до 1928 він видавав журнал «Християнин», друкував Біблії, календарі, «симфонії», збірки пісень. Надзвичайно великий був вклад Проханова у духовну справу як організатора. У 1928 році, перебуваючи у відрядженні за кордоном і передчуваючи майбутні гоніння, Іван Степанович вже не повернувся в Росію. У передмові до своєї автобіографії «В котле Росии» він написав: «Майже все своє життя я прожив у Росії, країні великої печалі. Російські люди важко страждали при колишньому режимові, але зміни після революції принесли ще більше страждання, і сьогодні наш народ відчуває гострий біль невимовних труднощів та поневірянь. З людської точки зору песимізм міг би бути повністю виправданим для тих, хто живе у Росії. Але, сприймаючи світло Христове, я прожив піввіку в Росії при старому і новому режимах із серцем, що випромінювало оптимізм...»

---

1 жовтня 1914 року, під час сніданку в їдальні Брукліна, Чарльз Рассел висловив свою знамениту фразу: «Часи язичників закінчилися!» Таким чином засновник релігійної організації «Свідки Єгови» оголосив про «кінець світу». Ось як пояснює цю подію офіційне видання «свідків» «Вартова башта»: «У 1880 році на сторінках «ВБ» з'явилася замітка про те, що у Біблійній хронології 1914 роком закінчується період у 2520 років, який Ісус у Своєму пророцтві про кінець світу назвав часом язичників (Лук. 21:24). Виходячи з цього, чекалося, що в 1914 році царство Боже буде повністю встановлене Ісусом на небесах, тоді як цей світ буде втягнутим у «часи смут». Християнський світ висміював «Брата Рассела» та його прибічників за пророцтво, що не збулося, але всім стало не до сміху, коли в кінці липня почалася війна, а в жовтні стала світовою за своїми масштабами... 1 жовтня він твердо сказав, ніби виніс вирок: «Часи язичників закінчилися!..» Ось так — за словом самозванного пророка - настав «кінець світу» і «прихід» Царства Божого, та початок «правління невидимого небесного Царя Ісуса Христа». Це можна було б сприйняти як просто анекдотичну подію чи чиюсь чудакуватість, якби не той факт, що ця ідея, яка є абсолютно не бібліїйною, сьогодні друкується та розповсюджується мільярдними тиражами і в неї вірять сотні тисяч послідовників єретичного вчення «Брата Рассела».

---

28 жовтня 312 р. на Мілванському мосту через Тібр біля Риму відбулася знаменита битва, яка безпосередньо вплинула на світовий хід християнства. Кілька років до того Римська імперія перебувала у жорстокій міжусобиці. Численні претенденти на трон знищували один одного — і до весни 312 р. їх залишилося лише двоє: Константин і Максентій. Константин, під владою якого перебувала Англія та Галія, з боями рухався на Рим і до осені вже був під стінами «вічного міста», готуючись до вирішальної битви. Саме тоді йому було видіння. Він ясно побачив на небі християнський символ: монограму, що складалася з грецьких букв «хі» та «ро» — перших букв імені Христос. Ця монограма мала вигляд хреста, а над ним був надпис «З цим переможеш». Вражений Константин сприйняв видіння як знак від християнського Бога і зрозумів, що лише воюючи під християнськими символами, переможе Максентія. Під час підготовки до битви він дає наказ намалювати хрести на щитах воїнів, ця монограма була також на його власному штандарті. Через добу після кривавої схватки на Мілванському мосту Константин входив переможцем у Рим. Саме цей день історики вважають поворотним для християнства, і після кількох століть гонінь та переслідувань нова релігія стає офіційно визнаною, будуються храми, повертаються засуджені. Багато хто з істориків сумніваються щодо того, чи був Константин щирим християнином, але факт залишається фактом: християнство з того часу докорінно змінило не лише язичницьку імперію, що руйнувалася, але й цілий світ.

Підготував
Юрій ВАВРИНЮК

Поетична сторінка

Спасибі, Господи, Тобі ...

Вірую

Я вірую, що Ти — Христос,
Спаситель наш.
Ти воскресіння і життя,
І істина на всіх одна, —
Такий-бо час,
Така пора.
Він світло й провідна зоря.
Я знаю, знаю, що у нас
Немає іншого, як Спас.
Це ймення скрізь, куди не йду...
— Тримай вінець свій,
бо гряду, —
Й слова мов промінь, наче дзвін
Летять до кожного у двір.
Я вірю, вірую в Христа —
І справа ця для нас свята.
Такий бо час, таке життя...
Він — дивне світло майбуття.
Я вірую!..

Зрадливий Юдин поцілунок

— Кого поцілую,
Того береть
Він є Христос, юдейський цар.
О, повний підступу удар!
Ось в Гефсиманському саду
З'явився у всіх Він на виду.
— Кого шукаєте, Я тут,
Я є Христос.
— Христос? Беріть Його
скоріш під варту.
І Він побачив силу вражу.
І мить здалася наче вік...
Давно Ісая передрік:
Господь страждатиме за всіх,
Помре й воскресне —
жить повік.
— Кого поцілую,
Того беріть?
Мерзенна зрада — Юди слід.
Христос — Месія всіх століть.
А сила вража вже стоїть:
— Беріть Його!.. Беріть!..
Навіщо так, Він Сам піде,
Бо Він Месія — світу Спас.
...Господь гряде! Господь гряде.
На славу Бога й задля нас!

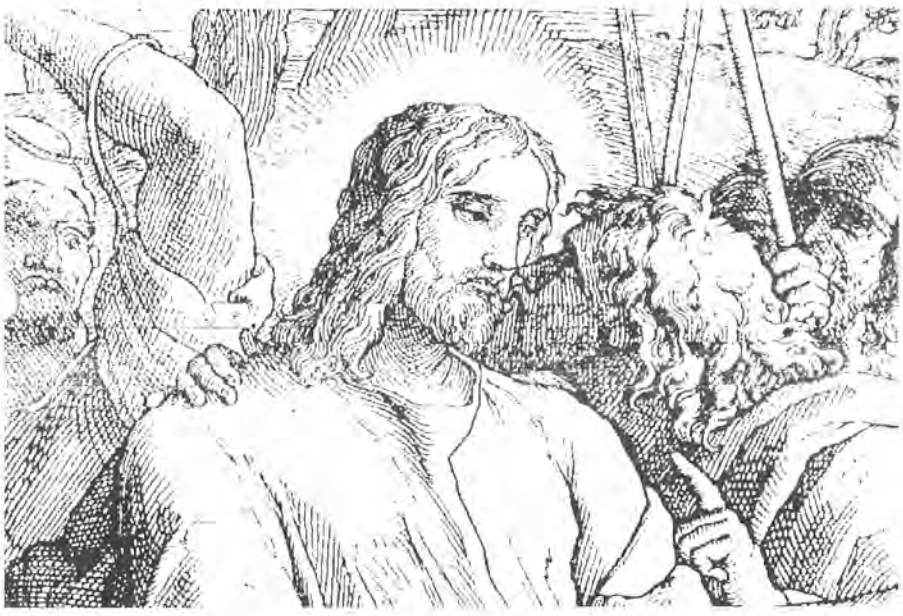

* * *

«Христос є істина й життя».

Довкола зелень, неба синь
А мрія лине в далечінь,
В безмежний простір,
в небуття...
Господь є істина й життя.
Христос сказав:
«Я — Світло світу».
З Нового ці слова Завіту,
Ти добре їх запам'ятай
І шану Господу віддай!
Він сяйво півночі,
вогонь далеких зір.
О, добрий друже, ти повір,
На хвилі нашого буття
Завжди Він істина й життя.
Він поруч — жде тебе, мене,
У двері стукає,озвись —
Господь ввійде,
Христос-Спаситель,
в кожний дім
На радість нам, на диво всім.
Він — Пастир добрий — знає тих,
Хто прагне вічного життя.
Покайся, друже, змий свій гріх
Та відгукнись на Спаса клич —
І з Ним ти будеш віч-на-віч.
Підеш у світле майбуття,
Бо Він — це істина й життя.
О, добре все запам'ятай
І шану Господу віддай!..

* * *

Бувало, інколи мені
Хотілось див...
Чогось шукав, кудись ходив.
Й ось дивний сон:
Чарівний край,
Весни краса — Неначе рай.
І небо чисте, голубе.
Дивлюсь: Христос гряде
Назустріч сонцю і життю.
І ліс, і поле, і вода
Його стрічають і ведуть
Розмову з Богом на зорі:
— О, слава, Господи, Тобі,
Що Ти явився в цій порі!
І я хвилююсь, і душа
Радіє в добрий час:
Він тут — іде до нас!
— Мир Вам!..
Бувало, інколи мені
Хотілось див.
Та бачив я в своєму сні
Того, Хто по землі ходив.
О, славен день і славен час!..
Ідіть до Спаса, жде Він вас!
То ж квітне ваша хай краса,
В Господній славі в небесах!
Хай буде з нами у віках
Його премудрість і любов,
Хай буде з нами знову-знов!
Спасибі, Господи, Тобі
За всі діла Твої святі,
Бо Ти живеш, бо Ти грядеш
В Отцівській славі на віки!

Юрій Бондар,
м. Горохів

Сторінка для дітей

Дорогі дітки!

Ми раді вітати Вас з початком навчального року в Недільній школі. Ви певно чудово відпочили, набралися сил і починаючи навчання «набувай мудрості, набувай розуму; не забувай, і не відхиляйся від слів уст моїх» (Притчі 4:5). Розказуйте своїм друзям про Ісуса та запрошуйте їх в Недільну школу де вивчається Біблія. Нехай ця книга буде світильником у Вашому житті. Благословінь Вам від Господа Бога!

Вірші Сергія РАЧИНЦЯ

БІБЛІЯ

Нам шкільна наука треба,
Та без Біблії ніяк
Не сягнеш в глибини неба,
Не збагнеш, чому і як
Світ нам дивиться ув очі,
Кличе, манить в майбуття.
І несемо дні і ночі
У серцях вогонь життя...
Тільки ця чудова книга
На питання відповість,
На душі розтопить кригу
Через Слово-Благовість.
В ній премудрості криниця,
Нею треба дорожить.
Книга ця для всіх годиться,
Хто по правді хоче жить.

ЧУДОВА КНИЖКА.

В мене книжка є чудова,
Всім годиться мати —
Вчить любити рідне слово,
Батьківщину, матір.
А ще мудрість в ній черпаю
І радію з того,
Як життя прожити маю,
Щоб зустрітись з Богом.
Щастя в Нім знайти для себе,
Не на мить — назавжди,
Книга ця — дорога в небо,
Скарб для мене справжній.
Здогадалися відразу
Про що йдеться в вірші?
Хто не знає її назви —
Хай спитає в інших...

Підросла

Вчора я була маленька,
А сьогодні вже не та —
— Підросла, — сказала ненька,
Подивіться, чи не так?
І мудріша стала трішки,
Хай не буде дивина,
Бо читати стала книжку,
Зветься Біблія вона.

ПРАВИЛА
на кожний день.

1. *Не робіть нічого такого, за чим би ви не хотіли, щоб вас побачив Ісус.*
2. *Не ходіть туди, де ви не хотіли б, щоб вас знайшов Ісус.*
3. *Не говоріть того, чого б ви не говорили при зустрічі з Ісусом.*

Порядок повинен бути в усьому, тим більше на книжковій поличці.

ДОПОМОЖІТЬ маленькій школярці розставити книги на свої місця

Недільна школа

Чорноока Юля і блакитноока Тетянка жили в одному під'їзді п'ятиповерхового будинку. Знали одна одну змалечку. Часто гралися на просторому подвір'ї, засадженому вишнями, абрикосами, декоративними кущами, у піжмурки та лазили по різних спорудах, що неподалік дитсадка. Гойдалися, каталися на каруселі... А на четвертому поверсі в їхньому під'їзді жила одинока бабуся. Всі її звали Ганна Семенівна. Вона часто запрошувала дівчаток до свого помешкання та пригощала цукерками, пиріжками, варениками, а то просто сідала на дивані і довго розповідала їм про свої молоді літа, про те, як колись була вчителькою і навчала грамоти ось таких, як і вони дівчаток та хлопчиків.

— Колись, пригадувала вона, — в школі заборонялося розповідати дітям про Бога, про церкву, а тим більше співати християнських пісень, славити Ісуса Христа. Одного року, — продовжувала вона, — наближалося Великоднє свято, день Христового Воскресіння. І я вирішила навчити своїх вихованців пісню про Спасителя, який смерть прийняв за гріхи наші на Голгофському хресті і воскрес. Робили ми це в післяурочний час, щоб менше то довідався про мою затію. Адже радянська влада вела непримиренну атеїстичну боротьбу. Вона не визнавала ні Біблії, ні Церкви, ні самого Бога. Але мені дуже хотілося, щоб ця ниточка, віра у Всевишнього, не переривалася ніколи, — продовжувала Ганна Семенівна. — І коли вже пісня урочисто звучала в дитячих устах, а їхні очі світилися радістю за свою працю, дізналась про це дирекція школи, а згодом і ті, хто продовжував наступ на Церкву. Мене назавжди прогнали зі школи. Довелось певний час бути без роботи, а згодом піти в колгосп.

Так за розмовами і оповідками непомітно минали години, а дівчаткам все було цікаво знати. Але одного дня, коли вони подзвонили в двері квартири Ганни Семенівни, то ледь почули:

— Заходьте, відкрито.

За хвильку дівчатка були вже в кімнаті. Старенька вчителька лежала на ліжку, а поруч на табуретці — якісь

пляшечки, термометр, склянка з водою. Пахло ліками. Дівчатка привіталися і підійшли ближче. Вона кволо відповіла на їхнє привітання, ніби вибачаючись за те, що сьогодні не може їх чимось почастувати. Першою спохватилась Тетянка.

— Ганно Семенівно, Ви захворіли? Може чимось допомогти?

— Так, — відповіла старенька вчителька. — Якщо можете, то підіть в аптеку, ось талончик, ліки повинні бути готові.

— Все буде гаразд, ми швиденько. Тільки видужуйте.

З того часу дівчатка ще частіше стали заходити до Ганни Семенівни і допомагали, чим могли, аби вона довго не хворіла. Згодом, коли Тетянка з Юлею завітали до неї в черговий раз, то на них уже чекали на столі вареники. Всі трьох радісно і весело сіли пообідати. За обідом Тетянка звернулася до господарки квартири:

— Ганно Семенівно, ми теж хочемо навчитись тієї пісні, за яку Вас прогнали з роботи.

— Добре, любі мої. Я рада за вас, що ви хочете славити Ісуса Христа. Обов'язково навчу вас. А ще краще запросіть своїх друзів, дівчаток і хлопчиків, і будемо разом не тільки навчатись пісень, а й вивчати Біблію. Ви багато дізнаєтесь про Сина Божого, про Його науку, про Його незмірну любов до нас.

— Згода, згода, — в один голос радо погодились Юля і Тетянка, — тоді хай це буде недільна школа.

Ганна Семенівна щасливо посміхнулась.

Сергій Рачинець

Над сторінкою працювали: Лариса ОНИЩУК, Оксана АНДРІЄНКО

«Важкі» місця Біблії

Рубрику веде Олександр Ковальчук

Чаша, яку не випив Христос

«... Впав Він і молився: «Отче Мій, якщо можливо, нехай мине ця чаша Мене!»
Мат. 26:39

На перший погляд може здатися, що Христос противився тому, щоб виконати волю Божу, ніби хотів зійти з Його путі... Але ні! У Нього не було ані найменшого коливання у виконанні волі Свого Отця. Чаша, про яку Ісус тут говорить, не є хресна смерть на Голгофі, яку Він завжди бачив перед собою, назустріч якій спокійно ішов... Тут нав'язувалася Йому інша чаша, не та, яку давав Отець, але чаша, яка, коли б Він її випив, не дозволили Йому вкусити смерті хресної і наше спасіння ніколи б не звершилося.

Виходячи з усіх обставин у Гефсиманії, бачимо, що Ісус там був близький до того, щоб зробитися здобиччю смерті, тобто померти перш ніж Він буде прибитий до хреста. Сатана старався перешкодити Йому, не допустити померти тією смертю, яка означала прокляття (Повт. 21:23, Гал. 3:13). У Євр. 5:7 говориться, що «Він у дні тілесного життя з великим голосінням і слізьми приніс молитви і благання Тому, хто міг спасти Його від смерті: і був почутий...» Від якої смерті був спасенний, чи не від голгофської? Ні, від тої Він не бажав бути збавленим, цією смертю Він помер добровільно...

Що ж відбувалося у Гефсиманії? «Душа Моя сумує смертельно» (Мат. 26:38). Невимовні душевні муки, які могли б покласти кінець Його життю, оволоділи Ним, кожну мить життя могло б полетіти від Нього. Христос не міг цього допустити, Йому потрібно було випити чашу Отця, виконати завдання, заради якого Він прийшов у світ. Наш Господь переміг, але як? Лише через молитву і благання, — «і був почутий». Він продовжував жити, але тільки чудом (Лук. 22:43). Таким чином Христос ніби пройшов лише через одну смерть — душевну, тільки для того, щоб мати можливість притерпіти смерть за гріх. І в цьому світлі Його смерть на Голгофі виявляється ще більш добровільною. І як Він спокійно дивився смерті в вічі задовго до цього (Мар. 8:3), так іде Він і після боротьби у Гефсиманії без усякого тремтіння назустріч натовпу з мечами та списами: «...Невже Мені не пити чашу, яку дав Отець?» (Ів. 18:11).

І. КАРГЕЛЬ,
із книги «Світло із тіні майбутніх благ»

У ЛІСОСИБІРСЬКУ РОСТУТЬ НЕ ЛИШЕ КЕДРИ, АЛЕ Й ЦЕРКВИ

(Закінчення. Поч. на 7 с.)

Появилась возможность транслировать христианские передачи по местному телевидению.

Много братьев и сестер потрудились за все эти годы в Лесосибирске, но вскоре определился окончательный состав группы «Благовестник»: Величко Владимир, Величко Ростислав, Величко Лариса, Ольфанс Вячеслав, Устимчук Павел.

Понемногу приходила молодежь, принимала Христа своим Спасителем, получала крещение Духом Святым. Ростислав начал заниматься с молодежью, создавать хор. При церкви начала функционировать воскресная школа для детей, первой учительницей которой была Величко Людмила (жена пресвитера).

...Божья нива обширна, работы хватает всем. Церковь возрастает, пополняется людьми, жаждущими жить новой жизнью. В настоящее время в ее составе около 250 человек. Молодежи в церкви насчитывается более 50 человек.

Слава Господу, что немногим более пяти лет назад в наш город приехала та первая миссионерская группа, что построила наш замечательный дом молитвы, что мы узнали о спасении, которое дает Христос!

Слава Богу за нашу церковь!

Верующие церкви
г. Лесосибирска

P. S. Коли номер готувався до друку, редакцію повідомили про те, що Володимир Величко став ректором Сибірського Біблійного інституту, що знаходиться у м. Іркутську. Бажаємо братові успіхів у праці і в підготовці нових служителів для сибірського краю.

Пожертви на газету надсилайте на розрахунковий рахунок №700468 в УСБ м. Луцька МФО №303019 або на адресу редакції поштовим переказом з поміткою: «На газету».

Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

При передруку матеріалів посилання на газету «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове.

Усі цитати, наведені в газеті, взяті з Старого Завіту у перекладі І. Огієнка; з Нового Завіту — за редакцією Г. та Д. Деркачів і Я. Духонченка.

Засновники:
місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітерська Рада.
Тираж: 6400 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030
від 10 березня 1994 р.

Виходить щомісячно

Редактор:
ЮРІЙ ВАВРИНЮК

Адреса:
263020, Україна, м. Луцьк
вул. Вороніхіна 14А
Телефон:
(03322) 5-44-06, 5-01-32
Факс: (03322) 5-51-82

Газету віддруковано у християнському видавництві «Світанкова Зоря», м.Рівне, вул.Старицького 50а т.(0362) 26-28-71